

[Udenrigsministeren.]

Aftale, der er truffet med Tyskland, idet det ærede Medlem var glad ved selve Aftalens Indhold, men ikke mente, at den var blevet udnyttet i tilfredsstillende Grad. Det ærede Medlem udtalte, at jeg ikke havde rettet Bebrejdelser mod Handelsstanden, men sagt, at der var ingen Grund til saadanne Bebrejdelser, i hvert Fald ikke til stærke Bebrejdelser. Dette er rigtigt. Handelsstanden har saa lidt som nogen anden en Forpligtelse til at købe i det forudsete Omfang; den maa indrette sig rent forretningsmæssigt i sine Køb; det maa vi alle erkende. Men naar det ærede Medlem gaar videre og fremhæver, at det skulde være Valutacentralen, som havde Skylden for, at man ikke havde kunnet bringe Købene højere op, end hidtil sket er, kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem, heller ikke i den Betragtning, at det skulde skyldes et Ønske om at holde visse Grupper af Færdigvarer ude fra Danmark. Jeg antager, det ærede Medlem er enig med mig om, at naar man har en begrænset Mængde af Penge at købe for, er det i det samlede danske Samfunds Interesse, at vi saa vidt muligt først køber Raastoffer og de Varer, som ikke kan frembringes i Danmark; det maa vi saa vidt muligt bestræbe os for og begynde med. Vi maa imidlertid af Hensyn til vort Salg gaa ind paa over for de andre at sprede vort Køb over større Omraader; det har vi gjort, og det anser jeg for min Del for rigtigt. Men hvad enten man nu mener det ene eller det andet herom, er Forholdet det, at Udnyttelsen af den tyske Handelsaftale ikke har været hemmet af dette Hensyn. Der har paa ethvert givet Tidspunkt, allerede tidligt paa Foraaret, ligget Overflod af Attester ubenyttet, langt mere end normalt, og dette har været Tilfældet for alle Varegrupper af nævneværdig Betydning. Det skal jeg meget gerne gennemgaa Gruppe for Gruppe med det Udvalg, der bliver nedsat, saaledes som det er blevet gennemgaaet, og som der er redegjort for det andetsteds. Ærede Medlemmer, som har haft Lejlighed til at se disse Tal, ved, at for alle de forskellige Grupper — ogsaa for dem, som man plejer at kalde Færdigvarer — har der været en saadan Overflod allerede tidligt paa Foraaret.

Det ærede Medlem føjede dertil nogle Bemærkninger om Landbrugets Produktion. Jeg har ved anden Lejlighed udtalt som min Opfattelse, at jo højere vi kan drive Produktionen op i de forskellige Erhverv, og jo højere vi kan bringe Omsætningen med Udlandet op, desto gunstigere

maa man regne med, at Landets Vilkaar er, og ikke mindst gælder dette efter min Opfattelse netop for Landbrugets Vedkommende. Det er vi altsaa ikke uenige om, heller ikke om, at netop en Forøgelse af Landbrugets Produktion betyder meget stærkt forøgede Beskæftigelsesmuligheder paa mange, mange forskellige Omraader. Men noget helt andet er, at selve Vilkaarene i Verden sætter Grænser for, hvad der kan naas.

Den ærede Ordfører for Det konservative Parti (Lange) sagde, at vi ved Aftalerne med England paatog os store Ofre. Derom er jeg enig med det ærede Medlem. Det gør vi for at sikre livsvigtige Interesser for Danmark, og derfor er vi vel ogsaa enige i selve Hovedsynspunktet over for disse Aftaler. Men det ærede Medlem mente, at saa skulde Englænderne ogsaa have undladt at formindske Baconindførselen; dette skulde have været en naturlig Følge af den sidste Aftale, hvor der blev gjort visse Indrømmelser, om hvilke det vel gælder, at Ordet „store Ofre“ er for stærkt et Ord at bruge om dem; de „store Ofre“ gælder hele vor Stilling over for England efter Aftalen af 1933, men man maa vel ikke bruge saa stærkt et Ord om de Ting, der nu er føjet til; men i hvert Fald, Indrømmelser er der gjort ogsaa ved de sidste Aftaler, og deraf har nogle sluttet, at saa maatte man kunne regne med, at der ikke skulde foregaa nogen yderligere Indskrænkning i Baconindførselen til England. Jeg forstaar ikke, hvorledes nogen, som har fulgt den offentlige Diskussion, har kunnet nære saadanne Forventninger. Der findes i Aftalen af 1933 en ganske bestemt Tilrettelæggelse af Forholdet med Hensyn til Bacon, og den bygger hele Tiden paa dette, at Mængden, som vi kan udføre, afhænger, ikke af særlige Aftaler, men af, om det engelske Landbrug producerer mere eller mindre Bacon; og at det engelske Landbrug skulde have indskrænket sin Baconproduktion paa dette Tidspunkt; eller at man, fordi vi traf denne Aftale, skulde have ladet de Svin, der var, forsvinde og foretage en større Indførsel, end man ellers paa Grundlag af Forholdene i England ansaa for rigtigt, det kan dog vel ingen have drømt om. I hvert Fald har det været meddelt over hele Landet gennem Aviserne og paa alle mulige Maader til de interesserede, at en Indskrænkning af Indførselen forestod. Men det samlede Resultat for vort Vedkommende er dog, at Udførselen til England for dette Aars Vedkommende kan regnes — i Værdi under